KOMMISSIONENS BESLUT

av den 4 december 1996

om statligt stöd till Bestwood E. F. Kynder GmbH i. GV

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(97/450/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att i enlighet med artikel 93 i EG-fördraget ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, och

med beaktande av följande:

I

Den 2 december 1995 beslutade kommissionen att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget med anledning av de statliga stöd som beviljats till företaget Bestwood E. F. Kynder GmbH ("Bestwood"), numera Bestwood GmbH i. GV i Mecklenburg-Vorpommern, som med sina cirka 500 anställda var en av Tysklands största tillverkare av spånskive- och träfiberskiveprodukter och som sedan dess har lämnat marknaden och ansökt om konkurs som Bestwood GmbH i. GV.

Bestwood var i statens ägo och beviljades 1991, då företaget privatiserades av Treuhandanstalt, stöd på totalt 77 miljoner tyska mark i form av kreditgarantier och 52 miljoner mark i form av kontanta medel huvudsakligen inom ramen för de stödordningar som kommissionen i enlighet med de dåvarande Treuhandbestämmelserna hade godkänt. Dessutom beviljades Bestwood ett långfristigt lån på 5 miljoner mark med en årlig ränta på 4 % inom ramen för delstaten Mecklenburg-Vorpommerns konsolideringsprogram, som godkändes av kommissionen 1994. Kommissionen godkände detta stödprogram under förutsättning att stöd till företag som överskred det stödtak som gällde för små och medelstora företag skulle anmälas särskilt till kommissionen. Lånet anmäldes inte till kommissionen fastän Bestwood ingalunda var ett företag som omfattas av definitionen av små och mellanstora företag i kommissionens rekommendation 96/280/EG [1].

Privatiseringen år 1991 kröntes dock inte med framgång. Den åtföljdes av åtskilliga oegentligheter och man misstänkte att köparen hade använt det mottagna stödet för andra syften än de avsedda, vilket föranledde åklagarmyndigheten att inleda en utredning. Den tidigare ägaren hade rest till Schweiz. Med anledning av detta beslutade den behöriga domstolen att tillåta delstatens myndigheter att ta den tidigare ägarens tillgångar i Tyskland i beslag för att säkra sina skadeståndsanspråk.

De oegentligheter som förekom i samband med privatiseringen hade medfört fortsatta ekonomiska svårigheter för företaget, vars tillverkning var orationell på grund av föråldrade maskiner. I december 1994 överläts andelarna i Bestwood för två mark till ett aktiebolag som tillhör NordLB, en bank som till 100 % ägs av staten. Syftet med denna överlåtelse var att snabbt finna en ny köpare till Bestwood och genomföra en omstruktureringsplan som skulle kunna säkerställa företagets fortsatta verksamhet och framtida lönsamhet.

I samband med överlåtelsen hade Bestwood beviljats en riskgaranti (Risikofreistellung) i form av en lånegaranti av delstaten Mecklenburg-Vorpommern för ett lån på 25 miljoner mark i NordLB. Inte heller denna lånegaranti anmäldes till kommissionen.

Tyskland meddelade i det sammanhanget att ett nytt försök gjordes att privatisera Bestwood och att det möjligen skulle erfordras ytterligare stöd på 100 miljoner mark för detta.

Kommissionen drog slutsatsen att såväl det långfristiga lånet på 5 miljoner mark som lånegarantin på 25 miljoner mark utgjorde stöd, som enligt artikel 93.3 i EG-fördraget skulle ha anmälts till kommissionen. Dessutom hyste kommissionen allvarliga tvivel på om undantagsbestämmelserna i artikel 92.3 a respektive 92.3 c i EG-fördraget var tillämpliga, särskilt med hänsyn tagen till gemenskapens riktlinjer för bedömningen av statliga undsättnings och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter [2]. Den beslutade därför att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2

[1] EGT nr L 107, 30.4.1996, s. 4.
[2] EGT nr C 368, 23.12.1994, s. 12.

i EG-fördraget i detta ärende. För att påskynda förfarandet och kunna granska samtliga stöd till Bestwood på en enda gång tog kommissionen även med de nya stöd som var avsedda för den andra privatiseringen i förfarandet.

Skrivelsen till Tyskland offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (1).

II

I en skrivelse av den 29 januari 1996 meddelade Tyskland att räntan för lånet på 5 miljoner mark hade höjts till 6,62 % retroaktivt från och med tidpunkten för beviljandet.

I en skrivelse av den 1 februari 1996 underrättade Tyskland kommissionen om att Bestwood skulle erhålla ett belopp på 18 miljoner mark för att företaget skulle kunna fortsätta sin verksamhet tills kommissionen fattat sitt slutgiltiga beslut. Anmälan av detta stöd skulle ske senare.

Dessutom meddelade Tyskland att Bestwood lämnade in en konkursansökan den 4 december 1995. Under mellantiden hade man funnit en intressent som man skulle kunna sälja Bestwood till i samband med en andra privatisering. De tyska myndigheterna lade dessutom fram en privatiseringsplan som hade utarbetats av köparen. För att kunna överlämna Bestwood utan skulder till köparen skulle det emellertid krävas att delstaten Mecklenburg-Vorpommern betalade 26 miljoner mark til banker och mindre fordringsägare, för vilkas lån Bestwood hade lämnat tomter, fastigheter och maskiner i säkerhet. Slutligen fick den nya köparen löfte om stöd i form av direkta subventioner och garantier som överskred det tillåtna stödktaket på 35 % i de nya delstaterna. Följaktligen bestod det planerade stödet av ett likviditetsstöd till den nya köparen på 30 miljoner mark i överensstämmelse med det tillåtna maximibeloppet på 35 % för investeringsbidrag inom ramen för stödordningen "Gemeinschaftsaufgabe" och av en gaanti på 80 % av nyinvesteringarna i Bestwood.

I en skrivelse av den 16 februari 1996 underrättades Tyskland om att undsättningsstöd för tiden för förfarandet enligt artikel 93.2 kan tillåtas endast om alla förutsättningar i gemenskapens riktlinjer för bedömningen av statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter uppfylls. Dessutom ombads Tyskland meddela om det aviserade undsättningsstödet utgjorde en del av den garanti på 25 miljoner mark som omfattades av det inledda förfarandet eller om det utgjorde ett nytt stöd. Dessutom bad kommissionen om ett klargörande av det konkursförfarande som tillämpas i de nya delstaterna, eftersom fordringsägarnas fordringar, som kommissonen tolkar saken, skulle täckas genom försäljning av det konkursmässiga företagets tillgångar och inte av staten. Avslutningsvis meddelade kommissionen Tyskland att även om kommissionen beslutade att det tidigare stödet till Bestwood skulle kunna godkännas, skulle de nya stöd som var avsedda för den andra privatiseringen knappast kunna godkännas i denna omfattning.

I en skrivelse av den 20 mars 1996 meddelade Tyskland kommissionen att det planerade undsättningsstödet på 18 miljoner mark utgjorde ett nytt stöd som inte ingick i den garanti på 25 miljoner mark som var föremål för det förfarande som hade inletts.

Vad gäller utbetalningarna av 26 miljoner mark till Bestwoods fordringsägare, som var nödvändiga för att befria det i konkurs försatta företagets tillgångar från skulder, hävdade de tyska myndigheterna att detta stöd krävdes för den andra privatiseringen, där man skulle få tag i en köpare genom ett anbudsförfarande där tre företag hade inlämnat offerter. Den köpare som slutligen kom ifråga var dock inte beredd att betala mer än en symbolisk köpesumma på en mark och att erlägga denna om företagets tillgångar var skuldfria.

I samma skrivelse meddelade Tyskland att tingsrätten i Stralsund den 1 mars 1996 hade beslutat att inleda ett konkursförfarande och att inga ytterligare stöd hade utbetalats till Bestwood fram till denna dag. Undsättningsstödet på 18 miljoner mark var emellertid nödvändigt för att konkursförvaltaren skulle kunna fortsätta företagets verksamhet fram till överlåtelsen. Inte heller hade några utbetalningar gjorts ifråga om riskgarantin för lånet från NordLB på 25 miljoner mark. NordLB hade emellertid beviljat garantier och lån uppgående till omkring 25 miljoner mark till Bestwood, varför man kan utgå från att delstaten skulle kunna krävas på återbetalning om NordLB inte skulle kunna täcka detta belopp genom försäljningen av Bestwoods tillgångar.

I sin skrivelse av den 4 juli 196 underrättade Tyskland kommissionen om att borgenärssammanträdet, efter att ha fått konkursförvaltarens meddelande av den 11 juni 1996 om att företagets likviditet var uttömd, hade godkänt att Bestwood inställde verksamheten den 12 juni 1996. Enligt detta beslut skulle Bestwood lämna marknaden. Därefter hade konkursförvaltaren börjat avskeda de anställda. Detta skulle vara avslutat till den 30 juli 1996 då Bestwood skulle upphöra att existerna. De tyska myndigheterna bekräftade att det extra stöd som aviserades i deras skrivelse av den 1 februari 1996 och för vilket man redogjorde i skrivelsen av den 20 mars 1996 grundade sig på en omstruktureringsplan som under mellantiden hade fått avslag av delstatsmyndigheterna, varför anmälan av detta stöd inte längre gällde. Sådana stöd hade aldrig bevi-

(1) EGT nr C 144, 16.5.1996, s. 6.

ljats. Dessutom bekräftade de att konkursförfarandet hade genomförts enligt tillämpliga bestämmelser utan statens ingripande och framför allt utan att ytterligare statliga stöd hade beviljats. En eventuell överlåtelse skulle ske genom försäljning av Bestwoods tillgångar. Den intresserade köparen skulle alltså ha full valfrihet som företagare. Under alla omständigheter skulle det inte finnas några som helst förbindelser finnas mellan Bestwood och det nya företaget. Stöd som beviljas vid köpet av tillgångarna skulle därför behöva bedömas separat av kommissionen.

III

I en skrivelse av den 30 juli 1996 överlämnade kommissionen de synpunkter till de tyska myndigheterna som inkommit från tredje part, en italiensk och en svensk sammanslutning av plywoodtillverkare och en dansk konkurrent, efter det att meddelandet om att förfarandet inletts i detta ärende hade offentliggjorts.

Alla dessa parter uttryckte betänkligheter inför den effekt en statligt finansierad omstrukturering av Bestwood skulle ha på kapaciteterna och man hävdade att Bestwood säkerligen inte skulle kunna säkerställa lönsamheten utan att öka kapaciteterna och produktionen avsevärt, vilket skulle ha en allvarligt negativ inverkan på konkurrensen på denna marknad som kännetecknas av överkapacitet och skulle skada de konkurrenter som inte får statligt stöd. Den danska konkurrenten hyste även tvivel på att Bestwood ens efter en omstrukturering skulle kunna överleva på marknaden. Man pekade på att tillgången på virke i Mecklenburg-Vorpommern inte skulle räcka till för att försörja Bestwood med virke och att företaget skulle vara tvunget att köpa virke i andra delar av Tyskland, i Polen och i de baltiska staterna. Bestwoods transportkostnader skulle därigenom bli högre än konkurrenternas, vilka verkar i områden med större tillgång på virke. Dessutom skulle Bestwood inte ha någon marknad i sin närhet eftersom det inte finns någon möbeltillverkning i Mecklenburg-Vorpommern. Företaget skulle vara tvunget att sälja sina produkter i andra delar av Tyskland, i Danmark och i Sverige, vilket återingen skulle öka företagets transportkostnader.

IV

I en skrivelse av den 20 augusti 1996 överlämnade de tyska myndigheterna sitt svar på de synpunkter som inkommit från tredje part.

I denna bekräftade de att Bestwood hade inställt sin verksamhet den 12 juni 1996 och lämnat marknaden. Förutom de stöd som var föremål för det av kommissionen inledda förfarandet enligt artikel 93.2 hade Bestwood inte erhållit några ytterligare stöd. Dessutom hade inga ytterliga stöd beviljats inom ramen för den andra privatiseringen såsom det var planerat i samband med att förfarandet inleddes.

V

Resultatet av förfarandet enligt artikel 93.2 bekräftar kommissionens åsikt att de åtgärder som delstaten Mecklenburg-Vorpommern vidtog fram till det att förfarandet inleddes skall räknas som stöd i enlighet med artikel 92.1 i EG-fördraget, som inte omfattas av undantagsbestämmelserna i artikel 92.3 i EG-fördraget och inte heller överensstämmer med riktlinjerna för bedömningen av statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter, de enda rambestämmelser enligt vilka stödet hade kunnat godkännas.

Det långfristiga lånet på 5 miljoner mark är ett stöd i enlighet med artikel 92.1 i EG-fördraget respektive artikel 6.1 i EES-avtalet. Även om man tar hänsyn till att räntan för detta lån höjdes retroaktivt till 6,62 % och därigenom kan anses motsvara de vanliga villkoren för kreditgivning inom den privata sektorn, så skulle inget privat kreditinstitut ha beviljat ett dylikt lån utan ytterligare säkerheter, så som delstaten Mecklenburg-Vorpommern gjorde, med hänsyn till Bestwoods utomordentligt svåra ekonomiska situation.

Det stöd som beviljades Bestwood kan snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna. Varuutbytet med spånskive- och träfiberskiveprodukter mellan Tyskland och de övriga medlemsstaterna är betydande. Under 1995 exporterades 622 083 ton spånskiveprodukter till ett värde av 264,5 miljoner ecu och 167 647 ton träfiberskiveprodukter till ett värde av 92,3 miljoner ecu från Tyskland till andra medlemsstater, medan 757 214 ton spånskiveprodukter till ett värde av 280 miljoner ecu och 158 343 ton träfiberskiveprodukter till ett värde av 88,2 miljoner ecu importerades. Tysklands andel av gemenskapens handel met dessa produkter uppgår till omkring 25 % för spånskiveprodukter och 3 % för träfiberskiveprodukter. Bestwood var med sina 500 anställda en av de stora tillverkarna av spånskive- och träfiberskiveprodukter, då det genomsnittliga antalet anställda per företag inom denna näringsgren inom gemenskapen uppgår till 40. Bestwood var i hög grad inbegripen i handeln inom gemenskapen, eftersom omkring 35 % av dess produktion exportardes, främst till Danmark och Sverige. Därmed kunde varje stöd förbättra Bestwoods ställning på den gemensamma marknaden gentemot de konkurrenter som inte fick statliga stöd.

Eftersom det i fråga om dessa åtgärder rörde sig om stöd enligt artikel 92.1 i EG-fördraget respektive artikel 61.1 i EES-avtalet skulle de enligt artikel 93.3 i EG-fördraget ha anmälts. Det förelåg ingen befrielse från denna skyldighet enligt delstaten Mecklenburg-Vorpommerns godkända konsolideringsprogram, eftersom Bestwood med sina 500 anställda vida överskred det tak som gällde för små och medelstora företag när stödet beviljades. Till följd av att Tyskland inte fullgjorde sina förpliktelser beviljades stödet lagstridigt.

I sakligt avseende kan stödet inte heller anses vara lagligt eftersom ingen av undantagsbetämmelserna i artikel 92 i EG-fördraget kan tillämpas.

Undantagsbestämmelserna i artikel 92.2 i EG-fördraget kan inte tillämpas i detta fall eftersom stödets syfte inte överensstämmer med något av syftena i artiklen.

Bestwood var utan tvekan verksam i en region med betydande undersysselsättning och med en ovanligt låg levnadsstandard. Stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i sådana regioner kan enligt artikel 92.3 a i EG-fördraget förklaras som förenligt med den gemensamma marknaden. I detta fall syftade stödet emellertid inte till att främja den ekonomiska utvecklingen i regionen ifråga, eftersom det användes endast för att säkra den fortsatta verksamheten i ett företag som gick med förlust och inte för investeringar eller för att skapa arbetstillfällen.

Stödet uppfyller inte heller villkoren för gemenskapens tillämpliga horisontella riktlinjer för statligt stöd till företag.

Framför allt kommer inte gemenskapens riktlinjer för bedömningen av statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter ifråga för detta. Bestwood var utan tvekan ett företag i svårigheter som inte kunde återhämta sig av egen kraft. Enligt riktlinjerna får undsättningsstöd utgöras av likviditetsstöd i form av lånegarantier eller lån med normal marknadsränta. Lånet på 5 miljoner mark med en ränta som retroaktivt höjdes till 6,62 %, den referensränta som vid tidpunkten för beviljandet gällde i Tyskland, uppfyller sålunda detta kriterium i riktlinjerna. Men de tyska myndigheterna lade inte fram några bevis på sambandet mellan lånet och konkreta omstruktureringsåtgärder, som enligt riktlinjerna är en förutsättning för att undsättningsstödet skall godkännas. Under förfarandets gång blev det uppenbart att stödet endast syftade till att upprätthålla status quo och att uppskjuta oundvikliga åtgärder, medan det samtidigt vältrade över de industriella och sociala problemen på effektivare företag och andra medlemsstater och inte syftade till att främja en omstrukturering som skulle ha inletts i och med att undsättningsstödet beviljades.

Dessutom kunde stödet snedvrida konkurrensen på otillbörligt sätt. Det finns inte bara överkapacitet på spånskive- och träfiberskiveprodukter utan det fanns redan tidigare en stor klyfta mellan produktionskapaciteten och efterfrågan; en klyfta som torde bli större i framtiden eftersom man fram till år 1997 räknar med en årlig produktionstillväxt på 2,2 % medan konsumtionen endast beräknas öka med 1,8 % per år. Konkurrenstrycket inom denna sektor kan dock inte utjämnas med en ökad export. Exporten från gemenskapen har hittills varit konstant och man räknar med en oförändrad utveckling i framtiden. Förutom överkapaciteten inom gemenskapen får man också räkna med att de östeuropeiska länderna kommer att öka konkurrenstrycket när de kommer att utnyttja handelsavtalen med gemenskapen till att öka sin export. Under dessa omständigheter skulle lånet till Bestwood allvarligt kunna skada konkurrenterna.

Riskgarantin för lånet från NordLB på 25 miljoner mark, som i själva verket är en lånegaranti till förmån för Bestwood, är ett stöd i enlighet med artikel 92.1 i EG-fördraget respektive artikel 61.1 i EES-avtalet.

Stödelementet i en sådan garanti utgörs i allmänhet av skillnaden mellan marknadsräntan och den faktiska ränta som man beviljas tack vare lånegarantin exklusive alla avgifter. Enligt kommissionens praxis skall hela lånebeloppet dessutom anses utgöra stöd, när inget kreditinstitut med hänsyn till företagets svåra ekonomiska situation skulle bevilja företaget ifråga ett lån utan en statlig lånegaranti (jfr beslut 94/696/EG (1)).

Eftersom riskgarantin var en förutsättning för NordLB:s finansiella åtagande gentemot Bestwood (de gick faktiskt i borgen för skulder på 25 miljoner mark) innehåller den ett tydligt stödelement som på grund av den mycket höga garantirisken till fullo motsvarar NordLB:s finansiella åtagande.

Riskgarantin kan snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna av samma orsaker som lånet på 5 miljoner mark.

(1) EGT nr L 273, 25.10.1994, s. 22.

Eftersom riskgarantin inte grundar sig på ett godkänt stödprogram var det separat anmälningspliktigt enligt artikel 93.3 i EG-fördraget. Tyskland uppfyllde inte denna skyldighet. Stödet var därför formellt olagligt.

Kommissionen hade dock kunnat godkänna denna lånegaranti om den hade använts till att förhindra Bestwoods bristande betalningsförmåga medan förfarandet enligt artikel 93.2 pågick. Det finns precedensfall där kommissionen har godkänt dylika undsättningsstöd, bl.a. ärendet Nino Textil, där det var risk för att företaget som var föremål för ett förfarande enligt artikel 93.2 inte skulle ha överlevt ekonomiskt och därmed ha varit tvungen att ansöka om konkurs innan det slutgiltiga beslutet om stödet tagits om staten inte hade ingripit.

Ett godkännande hade emellertid förutsatt att riskgarantin beviljats enligt riktlinjerna för bedömningen av statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter. I enlighet med dessa skulle denna riskgaranti

— ha beviljats i form av en lånegaranti eller ett lån med marknadsränta,

— ha varit begränsad till det belopp som hade varit absolut nödvändigt för att Bestwood skulle kunna fortsätta sin verksamhet (t.ex. täcka kostnader för löner och löpande leveranser) och

— ha fått utbetalas endast för den tid (i regel högst sex månader) som krävdes för att utarbeta en genomförbar saneringsplan.

Dessutom skulle ett sådant undsättningsstöd inte ha fått utbetalas i ett engångsbelopp utan i flera delbelopp under sexmånadersperioden. Kommissionen skulle ha underrättats om dessa utbetalningar för att kunna övertyga sig om att de användes uteslutande till att täcka de löpande kostnaderna.

Under förfarandets gång kunde den tyska regeringen inte styrka att den riskgaranti som den beviljade uppfyllde de nämnda villkoren. Följaktligen kan denna riskgaranti inte godkännas eftersom den inte uppfyller ovannämnda kriterier.

Även den betalning av skulder på omkring 100 miljoner mark som delstaten Mecklenburg-Vorpommern planerade vid en andra privatisering, och som skulle ha befriat en möjlig köpare från motsvarande ekonomiska åtaganden, skulle ha räknats som stöd i enlighet med artikel 92.1 i EG-fördraget.

Under förfarandets gång blev det dock uppenbart att de tyska myndigheterna hade avvikit från sin ursprungliga plan fortsätta med Bestwoods verksamhet tills man hade hittat en köpare och den andra privatiseringen av Bestwood var genomförd. Bestwood lämnade marknaden efter konkursförfarandets slutförande. Företaget avvecklas enligt de tyska konkurslagarna och de anställda kommer att sägas upp. En möjlig köpare av Bestwoods tillgångar kommer att ha fritt handlingsutrymme i fråga om nyanställning och fortsatt produktion. Under konkursförfarandets gång beviljades inga ytterligare stöd förutom lånet på 5 miljoner mark och riskgarantin på 25 miljoner mark som var föremål för det förfarande som kommissionen inledde.

Med hänsyn till alla omständigheter har kommissionen kommit fram till att såväl delstaten Mecklenburg-Vorpommerns lån på 5 miljoner mark som riskgarantin på 25 miljoner mark utgör stöd som inte omfattas av någon av undantagsbestämmelserna i artikel 92.3 i EG-fördraget.

VI

I de fall då ett stöd anses oförenligt med den gemensamma marknaden kräver kommissionen att medlemsstaten återkräver stödet från mottagaren [1]. Eftersom stöden till Bestwood inte är förenliga med den gemensamma marknaden måste de återkrävas. Det faktum att Bestwood har lämnat in en konkursansökan och har lämnat marknaden ändrar ingenting i sak. Indrivningen av stödet vore möjlig om Bestwoods tillgångar såldes och fordringsägarnas fordringar betalades med behållningen av denna försäljning.

Stödet skall återbetalas enligt gällande tysk lagstiftning och enligt bestämmelserna om dröjsmålsränta på belopp som man är skyldig staten och som skall debiteras från och med den dag då stödet beviljades [2].

Enligt domstolens rättspraxis skall gällande föreskrifter tillämpas så att de inte i praktiken omöjliggör den indrivning som krävs i gemenskapsrätten. Procedurmässiga eller andra svårigheter vid genomförandet av dessa åtgärder påverkar inte åtgärdernas lagenlighet [3].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De statliga stödåtgärderna i form av ett långfristigt lån på 5 miljoner tyska mark och en "riskgaranti" (lånegaranti) på

[1] Kommissionens meddelande av den 24 november 1983 i EGT nr C 318, 24.11.1983, s. 3. Se även EG-domstolens dom av den 12 juli 1973 (mål 70/72 kommissionen mot Tyskland) Rec. 1973 s. 813 och av den 24 februari 1987 (mål 310/85 Deufil mot kommissionen) Rec. 1987, s. 901.

[2] Kommissionens skrivelse SG (91 D/4577 av den 4 mars 1991 till medlemsstaterna — se även fotnot 7.

[3] EG-domstolens dom av den 21 mars 1989 (mål C-142/87 Belgien mot kommissionen) Rec. 1990, s. I-959 (punkt 58 – 63).

25 miljoner mark till Bestwood E.F. Kynder GmbH är lagstridiga eftersom de beviljades av delstaten Mecklenburg-Vorpommern utan att Tyskland uppfyllde sin skyldighet att enligt artikel 93.3 i EG-fördraget anmäla dessa till kommissionen innan de beviljades.

Stödåtgärderna är enligt artikel 92 i EG-fördraget inte förenliga med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

Tyskland skall svara för att de i artikel 1 nämnda stöden till Bestwood E.F. Kynder GmbH krävs tillbaka inom två månader från delgivningen av detta beslut.

Återbetalningen skall ske i enlighet med förfaranden och bestämmelser i den tyska lagstiftningen, särskilt vad gäller indrivningen av statens fordringar, med en ränta som grundar sig på den referensränta som då gällde för beräkningen av nettobidragsekvivalenten för regionala stöd i Tyskland och som beräknas från och med den dag då stöden beviljades.

Dessa bestämmelser skall tillämpas så att de inte i praktiken omöjliggör den indrivning som krävs i gemenskapsrätten. Procedurmässiga eller andra svårigheter vid genomförandet av denna åtgärd får inte påverka dess verkställighet.

Artikel 3

Tyskland skall inom två månader från beslutets delgivning underrätta kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 4 december 1996.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen